

PARTEA I

Jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene în domeniul procedurii de recunoaștere și încuviințare a executării în cauzele cu care a fost sesizată până în august 2015, în temeiul Convenției de la Bruxelles din 27 septembrie 1968 privind competența judiciară și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială și al Regulamentului (CE) nr. 44/2001 al Consiliului din 22 decembrie 2000 privind competența, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială

§1. Recunoaștere și executare. Generalități. Noțiunea de „hotărâre”

I. Convenția de la Bruxelles din 27 septembrie 1968 privind competența judiciară și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială. Recunoașterea și executarea hotărârilor. Noțiunea de „hotărâre”. Sfera de acțiune. Tranzacție judiciară. Excludere

(CJ, Hotărârea din 2 iunie 1994, cauza C-414/92, Solo Kleinmotoren GmbH împotriva lui Emilio Boch)

*✍️ **Camelia TOBĂ**
consilier, Ministerul Justiției*

Circumstanțele de fapt și de drept

Litigiul în cauză a survenit între Solo Kleinmotoren GmbH (Solo Kleinmotoren), o societate cu sediul în Germania, și Emilio Boch, proprietarul unei firme de vânzare mașini agricole cu sediul în Italia. Obiectul litigiului l-a reprezentat cererea de încuviințare a executării pe teritoriul Germaniei a unei hotărâri judecătorești pronunțate în Italia de o instanță civilă.

DI Boch vindea în Italia, sub numele „Solo”, mașini agricole furnizate de Solo Kleinmotoren. Ulterior, o altă companie, Solo Italiana, a început să distribuie în Italia mașini agricole produse de Solo Kleinmotoren, ceea ce a afectat furnizarea către societatea dlui Boch.

DI Boch s-a adresat instanței de judecată cu două acțiuni. Prima a fost formulată împotriva societății Solo Kleinmotoren, pentru daune-interese rezultate din încălcarea dispozițiilor contractuale. Instanța italiană a admis cererea, iar instanța germană a încuviințat executarea hotărârii, conform dispozițiilor Convenției de la Bruxelles din 1968. În cursul judecării recursului, formulat de Solo Kleinmotoren, părțile au încheiat o tranzacție.

Cea de-a doua acțiune depusă de dl Boch în fața instanței italiene a fost formulată atât împotriva societății Solo Kleinmotoren, cât și împotriva Solo Italiana, pentru încălcarea dreptului asupra mărcii înregistrate „Solo”, precum și pentru concurență neloială. Instanța italiană a dat câștig de cauză societății dlui Boch, stabilind că daunele-interese pe care celelalte două firme trebuie să le plătească vor fi determinate printr-o acțiune distinctă. În cursul judecării acțiunii pentru determinarea cuantumului daunelor-interese, Solo Kleinmotoren a invocat tranzacția judiciară încheiată în Germania cu societatea dlui Boch, afirmând că prin aceasta s-a stins litigiul dintre ei. Instanța italiană a respins acest argument. DI Boch a solicitat, ulterior, încuviințarea executării pe teritoriul Germaniei a hotărârii italiene prin care i-au fost acordate daunele-interese. Cauza a ajuns în fața Bundesgerichtshof, care a adresat Curții de Justiție două

întrebări preliminare, dintre care relevantă pentru prezenta lucrare este prima întrebare^[1], și anume dacă o tranzacție judiciară executorie, încheiată între aceleași părți în fața unei instanțe din același stat în care se solicită recunoașterea, poate fi considerată ca fiind o hotărâre ireconciliabilă cu hotărârea a cărei recunoaștere este solicitată, în înțelesul art. 27 pct. 3 din Convenția de la Bruxelles.

Soluția Curții de Justiție. Comentariu

Soluția Curții de Justiție cu privire la prima întrebare a fost aceea că art. 27 pct. 3 din Convenția de la Bruxelles trebuie interpretat în sensul că o tranzacție judiciară executorie încheiată în fața unei instanțe a statului în care se solicită recunoașterea nu constituie o „hotărâre” pronunțată într-un litigiu între aceleași părți în statul în care se solicită recunoașterea și care, conform dispozițiilor Convenției, poate constitui motiv de refuz al recunoașterii și încuviințării executării unei hotărâri pronunțate într-un alt stat contractant.

Pentru a hotărî astfel, Curtea a reținut faptul că definiția „hotărârii” cuprinsă în art. 25 din Convenție se referă doar la decizii judiciare pronunțate de instanțe ale statelor contractante. Pentru a fi o „hotărâre” în înțelesul Convenției, decizia trebuie să emane de la o autoritate judiciară a unui stat contractant, care să decidă autonom cu privire la litigiul dintre părți. Această condiție nu este îndeplinită în cazul tranzacțiilor judiciare, chiar dacă ele se încheie în fața unei instanțe și duc la stingerea litigiului dintre părți. Tranzacțiile judiciare au o natură contractuală și depind în primul rând de intenția părților.

Totodată, Curtea a reținut că tranzacțiile judiciare sunt guvernate în mod expres de normele incluse în art. 51 din Convenție, care aparțin Titlului IV intitulat „Acte autentice și tranzacții judiciare” și care conțin norme specifice pentru încuviințarea executării acestora.

§2. Motive de refuz al recunoașterii încuviințării executării (exequatur)

2.1. Generalități

2. Convenția de la Bruxelles din 27 septembrie 1968 privind competența judiciară și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială. Recunoașterea și executarea hotărârilor. Motive de refuz. Încălcarea ordinii publice a statului solicitat. Noțiune. Aprecieri de către judecătorul solicitat. Limite. Controlul de către Curte și Convenție privind competența judiciară și executarea hotărârilor

(CJ, Hotărârea din 28 martie 2000, cauza C-7/98, Dieter Krombach împotriva lui André Bamberski)

*✍ **Camelia TOBĂ**
consilier, Ministerul Justiției*

Circumstanțele de fapt și de drept

Litigiul în cauză a survenit între dl Bamberski, domiciliat în Franța, și dl Krombach, domiciliat în Germania, în legătură cu executarea, în acest stat contractant, a unei hotărâri pronunțate în Franța prin care acesta din urmă era obligat la plata către dl Bamberski, care se constituise parte civilă, a unei despăgubiri.

^[1] Având în vedere răspunsul dat la prima întrebare, nu a fost necesar să se răspundă la a doua întrebare, formulată în cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare, și anume dacă această interpretare se va aplica tuturor termenilor tranzacției sau doar aceluia care pot fi executați independent conform art. 51 din Convenția de la Bruxelles și doar dacă sunt îndeplinite condițiile pentru punerea în executare.

Fica minoră a dlui Bamberski, cetățean francez, a decedat pe teritoriul Germaniei. Autoritățile au început cercetările în Germania împotriva dlui Krombach, acestea finalizându-se prin pronunțarea unei soluții de netrimitere în judecată. Ca urmare a unei plângeri depuse în Franța de dl Bamberski, a fost inițiată cercetarea penală, iar instanțele franceze s-au declarat competente, dată fiind cetățenia franceză a victimei. La capătul acestor cercetări, dl Krombach a fost trimis în judecată. Atât hotărârea de trimitere în judecată, cât și constituirea ca parte civilă a tatălui victimei au fost comunicate dlui Krombach. Deși se dispusese înfățișarea în persoană, acesta din urmă nu s-a prezentat la ședință. În aceste condiții, instanța franceză a procedat la judecarea în lipsă, în conformitate cu dispozițiile Codului de procedură penală francez. Dl Krombach a fost condamnat la pedeapsa închisorii ca urmare a săvârșirii infracțiunii de loviri sau vătămări cauzatoare de moarte. Printr-o hotărâre distinctă, instanța franceză s-a pronunțat și asupra acțiunii civile, iar dl Krombach a fost obligat, tot în lipsă, la plata de despăgubiri către dl Bamberski. Acesta din urmă a obținut încuviințarea executării pe teritoriul Germaniei a hotărârii franceze privind plata despăgubirilor. Hotărârea de încuviințare a fost atacată de dl Krombach. Cauza a ajuns în fața Bundesgerichtshof, care a adresat Curții de Justiție trei întrebări preliminare, dintre care relevante pentru prezenta lucrare sunt primele două întrebări^[1], și anume prima întrebare, dacă normele de competență pot să privească ordinea publică menționată la art. 27 pct. 1 din Convenție atunci când, în cazul unei persoane domiciliată pe teritoriul unui alt stat contractant (art. 2 primul paragraf din Convenție), statul de origine și-a întemeiat competența exclusiv pe cetățenia victimei (conform prevederilor referitoare la Franța de la art. 3 al doilea paragraf din Convenție) și, în cazul unui răspuns negativ, dacă, în cadrul ordinii publice menționate la art. 27 pct. 1, instanța statului solicitat (art. 31 primul paragraf) poate să țină seama de faptul că instanța penală din statul de origine nu a admis ca debitorul să fie apărat de către un avocat în ceea ce privește acțiunea civilă (art. II din Protocolul din 27 septembrie 1968 privind interpretarea Convenției), pentru motivul că pârâtul, domiciliat într-un alt stat contractant, este urmărit pentru o infracțiune săvârșită cu intenție și că nu s-a înfățișat în persoană.

Soluția Curții de Justiție. Comentariu

Cu privire la prima întrebare preliminară, Curtea a reținut că instanța din statul solicitat nu poate, în cazul unui pârât domiciliat pe teritoriul acestuia, să țină seama, în considerarea clauzei privind ordinea publică menționate la art. 27 pct. 1 din Convenție, doar de faptul că instanța din statul de origine și-a întemeiat competența pe cetățenia victimei unei infracțiuni. Pentru a hotărî astfel, Curtea a reținut că, în sistemul Convenției, instanța solicitată nu poate proceda la controlul competenței instanțelor din statul de origine. În plus, ordinea publică a statului solicitat nu poate fi opusă recunoașterii sau executării unei hotărâri judecătorești pronunțate într-un alt stat contractant doar pentru motivul că instanța de origine nu ar fi respectat normele de competență prevăzute de Convenție.

Cu privire la cea de-a doua întrebare preliminară, Curtea a decis că instanța din statul solicitat poate, în cazul unui pârât domiciliat pe teritoriul său și urmărit pentru o infracțiune săvârșită cu intenție, să țină seama, în considerarea clauzei privind ordinea publică menționate la art. 27 pct. 1 din Convenție, de faptul că instanța din statul de origine a refuzat pârâtului dreptul de a se apăra fără a se înfățișa în persoană.

^[1] Având în vedere răspunsul dat la a doua întrebare, nu a fost necesar să se răspundă la a treia întrebare, formulată în cazul unui răspuns negativ la a doua întrebare, și anume dacă, în cadrul ordinii publice menționate la art. 27 pct. 1 din Convenție, instanța statului solicitat poate să țină seama de faptul că instanța statului de origine și-a întemeiat competența exclusiv pe cetățenia victimei (a se vedea prima întrebare) și că, în plus, aceasta a refuzat ca pârâtul în cauză să fie reprezentat de un avocat (a se vedea a doua întrebare).

Pentru a decide astfel, Curtea a reținut că nu se poate recurge la clauza privind ordinea publică prevăzută la art. 27 pct. 1 din Convenție decât în ipoteza în care recunoașterea sau executarea hotărârii judecătorești pronunțate într-un alt stat contractant ar contraveni într-un mod inacceptabil ordinii juridice a statului solicitat, astfel încât ar aduce atingere unui principiu fundamental. Pentru a respecta interdicția referitoare la revizuirea pe fond a hotărârii străine, atingerea ar trebui să constituie o încălcare evidentă a unei norme de drept considerate esențială în ordinea juridică a statului solicitat sau a unui drept recunoscut ca fiind fundamental în ordinea juridică respectivă.

Totodată, Curtea a făcut trimitere și la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, conform căreia s-a statuat în materie penală că, deși nu este absolut, dreptul oricărui acuzat de a fi efectiv apărat de un avocat, la nevoie numit din oficiu, se numără printre elementele fundamentale ale unui proces echitabil și că un acuzat nu pierde beneficiul unui astfel de drept doar pentru că nu s-a prezentat la dezbateri (cauza *Poitrimol împotriva Franței*, Hotărârea din 23 noiembrie 1993, cauza *Pelladoah împotriva Olandei*, Hotărârea din 22 septembrie 1994 și cauza *Van Geyselghem împotriva Belgiei*, Hotărârea din 21 ianuarie 1999). De asemenea, Curtea a reținut că recurgerea la clauza privind ordinea publică trebuie considerată ca fiind posibilă doar în cazurile excepționale în care garanțiile înscrise în legislația statului de origine și în Convenția însăși nu sunt suficiente pentru a proteja pârâtul de o încălcare vădită a dreptului său de a se apăra în fața instanței de origine, astfel cum a fost recunoscut de Curtea Europeană a Drepturilor Omului.

2.2. Ordinea publică

3. Convenția de la Bruxelles din 27 septembrie 1968 privind competența judiciară și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială. Recunoașterea și executarea hotărârilor. Motive de refuz. Necunoașterea de către judecătorul inițial a dreptului național sau a dreptului comunitar. Excludere

(*CJ, Hotărârea din 11 mai 2000, cauza C-38/98, Régie Nationale des Usines Renault SA împotriva Maxicar SpA și a lui Orazio Formento*)

✍ **Camelia TOBĂ**
consilier, Ministerul Justiției

Circumstanțele de fapt și de drept

Litigiul a survenit între Régie Nationale des Usines Renault SA (Renault), cu sediul în Franța, Maxicar SpA (Maxicar), cu sediul în Italia, și dl Formento, rezident în Italia. Obiectul litigiului l-a reprezentat executarea în Italia a unei hotărâri pronunțate în Franța prin care Maxicar și dl Formento au fost obligați să plătească societății Renault daune ca urmare a săvârșirii unei infracțiuni de fals în înscrisuri. Dl Formento a fost găsit vinovat de către o instanță franceză de săvârșirea infracțiunii de fals în înscrisuri cu privire la producerea și comercializarea de piese pentru mașinile Renault. S-a stabilit că trebuie să plătească firmei Renault daune, în solidar cu societatea Maxicar, al cărei director era. Renault s-a adresat Curții de Apel Torino în vederea încuviințării executării pe teritoriul Republicii Italiene a hotărârii franceze privind plata daunelor. Instanța italiană a respins cererea, considerând că hotărârea pentru care s-a cerut încuviințarea executării a fost pronunțată într-o cauză penală. Împotriva acestei hotărâri Renault a formulat recurs. Curtea de Apel Torino a decis să sesizeze Curtea de Justiție cu două întrebări preliminare vizând interpretarea unor dispoziții ale Tratatului de instituire a Comunității Europene (art. 30, art. 36, respectiv art. 86), precum și cu o întrebare preliminară vizând interpretarea Convenției de la Bruxelles din 1968, și

anume dacă se poate considera că încalcă ordinea publică, în înțelesul art. 27 din Convenție, o hotărâre pronunțată de o instanță a unui stat membru în cazul în care aceasta recunoaște drepturi de proprietate industrială sau intelectuală asupra unor componente care luate împreună alcătuiesc corpul („*bodywork*”) unei mașini și care asigură protecție deținătorului acestor drepturi prin prevenirea producerii, vânzării, transportării, importului sau exportului în alt stat membru, de către terți, a acelor piese componente ce împreună alcătuiesc corpul unei mașini care există deja pe piață.

Soluția Curții de Justiție. Comentariu

În privința admisibilității întrebării preliminare, Renault a apreciat că instanța italiană nu putea sesiza Curtea de Justiție, deoarece este aceeași instanță care a pronunțat hotărârea la nivelul primului grad de jurisdicție. Dimpotrivă, conform opiniei Maxicar și dlui Formento, Curtea de Apel Torino a fost sesizată și ca instanță de recurs, conform art. 40 din Convenție.

În cadrul unei jurisprudențe constante (cauza C-178/83, cauza C-7/98), Curtea de Justiție a reținut faptul că art. 31 și urm. din Convenție prevăd o procedură în două etape pentru încuviințarea executării unei hotărâri judecătorești. Prin aceste două etape se realizează un echilibru între efectul surpriză necesar în acest tip de proceduri și respectarea dreptului pârâtului la un proces echitabil. De aceea, pârâtul are dreptul de a fi audiat numai în faza recursului.

Deși în Italia, conform dreptului intern, cele două etape au loc în fața aceleiași instanțe, respectiv curtea de apel, procedurile în cele două procese sunt distincte, astfel cum sunt ele prevăzute în Convenție la art. 32 alin. (1), respectiv art. 40 (în primă instanță, debitorul nu poate prezenta observații, pe când, în faza recursului, acesta trebuie citat).

Cu privire la întrebarea preliminară vizând motivele de refuz al recunoașterii hotărârii străine, Curtea a reținut că art. 27 pct. 1 din Convenție trebuie interpretat în sensul că nu poate fi considerată că încalcă ordinea publică o hotărâre a unei instanțe dintr-un stat contractant prin care se recunoaște dreptul de proprietate intelectuală asupra unor părți componente ale mașinii și prin care se conferă protecție deținătorului acelor drepturi, care, astfel, poate împiedica terții să producă, să vândă, să transporte, să importe sau să exporte părți componente ale mașinii în alte state contractante.

Pentru a hotărî astfel, Curtea a reținut că art. 29 și art. 34 alin. (3) din Convenție interzic instanței statului pe teritoriul căruia se dorește executarea să refuze recunoașterea și încuviințarea executării hotărârii din unicul motiv că există o discrepanță între legislația care a fost aplicată în statul de origine și legislația care ar fi fost aplicabilă dacă respectivul litigiu ar fi fost soluționat pe fond în statul în care se dorește punerea în executare. Astfel, invocarea ordinii publice prevăzute la art. 27 pct. 1 poate avea loc doar în acele situații în care recunoașterea și încuviințarea executării hotărârii ar fi în dezacord major cu ordinea juridică din statul solicitat, în asemenea măsură încât ar aduce atingere unui principiu fundamental. Prin urmare, instanța din statul în care urmează a fi executată hotărârea nu poate refuza recunoașterea doar pentru că apreciază că instanța de origine ar fi pronunțat hotărârea prin interpretarea greșită a dreptului național sau comunitar.

4. A se vedea *supra*, nr. 2, cauza C-7/98, *Dieter Krombach împotriva lui André Bamberški*.

5. Regulamentul (CE) nr. 44/2001 al Consiliului din 22 decembrie 2000 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială. Motive de refuz de recunoaștere și executare a hotărârilor. Încălcarea ordinii publice a statului solicitat. Decizie care provine de la o instanță din alt stat

membru, contrară dreptului Uniunii în materia mărcilor. Directiva 2004/48/CE. Respectarea drepturilor de proprietate intelectuală. Cheltuieli de judecată

(CJ, Hotărârea din 16 iulie 2015, cauza C-681/13, Diageo Brands BV împotriva Simiramida-04 EOOD)

*✍ Cristina NICOARĂ
judecător, Curtea de Apel Alba Iulia*

Circumstanțele de fapt și de drept

Cererea de pronunțare a unei hotărâri preliminare privește interpretarea art. 34 pct. 1 din Regulamentul nr. 44/2001, fiind formulată în cadrul unui litigiu introdus în fața instanțelor olandeze, între reclamanta Simiramida (societate bulgară) și Diageo Brands (societate olandeză), având ca obiect despăgubiri referitoare la prejudiciul suferit ca urmare a sechestrului aplicat la cererea Diageo Brands asupra unor mărfuri care îi erau destinate. În fapt, Diageo Brands, titulara mărcii „Johnny Walker”, cu sediul în Amsterdam, a solicitat și primit, prin ordonanța din 12 martie 2008 pronunțată de către Tribunalul din Sofia, autorizarea de a pune sechestru pe un lot de sticle destinate Simiramida, considerând că importul în Bulgaria fără consimțământul său constituie o atingere adusă mărcii a cărei titulară este. Curtea de Apel din Sofia a anulat această ordonanță la 9 mai 2008, iar recursul declarat de Diageo Brands a fost respins de Curtea Supremă de Casație. În procedura pe fond inițiată în fața instanțelor bulgare pentru atingerea adusă mărcii de Diageo Brands împotriva Simiramida, cererile au fost respinse de Tribunalul din Sofia printr-o hotărâre pronunțată la 11 ianuarie 2010, neatacată și care astfel a dobândit autoritate de lucru judecat. Această instanță a reținut că este ținută de o decizie de interpretare pronunțată de Varhoven Kasatsionen Sad (Curtea Supremă de Casație) în 2009, prin care s-a statuat că importul în Bulgaria de produse introduse în circulație în afara Spațiului Economic European cu consimțământul titularului mărcii în discuție nu constituie o atingere adusă drepturilor conferite de aceasta.

În litigiul principal inițiat în fața instanțelor olandeze, Simiramida solicită despăgubiri cu titlu de reparare a prejudiciului suferit ca urmare a sechestrului aplicat la cererea societății olandeze, ce a fost constatat nelegal prin hotărârea din 11 ianuarie 2010. În apărare, Diageo Brands arată că decizia Tribunalului din Sofia nu poate fi recunoscută în Olanda, întrucât este contrară ordinii publice olandeze, în sensul art. 34 pct. 1 din Regulamentul nr. 44/2001. Tribunalul din Amsterdam a respins cererea, iar în urma apelului declarat de reclamanta Simiramida, Curtea de Apel din Amsterdam a modificat hotărârea tribunalului, considerând că hotărârea Tribunalului din Sofia trebuia să beneficieze de recunoaștere în Olanda.

Curtea Supremă a Olandei, sesizată cu recursul Diageo Brands, a suspendat judecata și a adresat Curții de Justiție patru întrebări pentru pronunțarea unei hotărâri preliminare: prima se referă la interpretarea art. 34 pct. 1 din Regulamentul nr. 44/2001 în sensul că acest motiv de refuz vizează cazul în care decizia instanței statului membru de origine este vădit contrară dreptului Uniunii. Cea de-a doua întrebare a vizat interpretarea aceluiași articol în sensul că împrejurării că partea care invocă motivul de refuz prevăzut de art. 34 pct. 1 nu a exercitat nicio cale de atac aflată la dispoziția sa în statul membru de origine i se opune ca aceasta să invoce respectivul motiv și, în cazul unui răspuns afirmativ, dacă răspunsul ar fi diferit în situația exercitării căilor de atac în statul membru de origine al deciziei, lipsită de sens, întrucât este necesar să se admită că această exercitare nu ar fi condus la o decizie diferită. Ultima întrebare a vizat interpretarea art. 14 din Directiva 2004/48 în sensul că acesta vizează și cheltuielile de judecată efectuate de părți în cadrul unei cereri de despăgubire într-un stat membru.

Soluția Curții de Justiție. Comentariu

În soluționarea întrebărilor adresate, Curtea a arătat că dispozițiile art. 34 din Regulament trebuie să primească o interpretare strictă, întrucât constituie un obstacol în calea realizării

unuia dintre obiectivele fundamentale ale acestuia. În ceea ce privește clauza de ordine publică prevăzută la art. 34 pct. 1 din Regulament, Curtea a statuat că nu trebuie să se recurgă la aceasta decât în cazuri excepționale, doar în ipoteza în care recunoașterea unei hotărâri pronunțate în alt stat membru ar încălca în mod inacceptabil ordinea juridică a statului solicitat, aceasta aducând atingere unui principiu fundamental.

Referitor la prima și a doua întrebare, Curtea a arătat că instanța din statul solicitat nu poate să refuze recunoașterea unei hotărâri pronunțate în alt stat membru pentru motivul că apreciază că, în această hotărâre, dreptul național sau dreptul comunitar a fost greșit aplicat. Dimpotrivă, este important să se considere că sistemul de căi de atac instituit în fiecare stat membru, completat de sistemul trimerii preliminară, furnizează justițiabililor o garanție suficientă. Simpla împrejurare că hotărârea pronunțată la 11 ianuarie 2010 de Tribunalul din Sofia ar fi, potrivit instanței statului solicitat, viciată de o eroare în legătură cu aplicarea la circumstanțele litigiului principal a dispozițiilor care guvernează drepturile titularului unei mărci, așa cum sunt prevăzute acestea în art. 5 alin. (3) din Directiva 89/104, nu poate justifica nerecunoașterea acestei hotărâri în statul solicitat. Cu ocazia verificării eventualei existențe a unei încălcări vădite a ordinii publice a statului solicitat, instanța acestui stat trebuie să țină seama de faptul că, cu excepția unor circumstanțe speciale care fac prea dificilă sau imposibilă exercitarea căilor de atac în statul membru de origine, justițiabilii trebuie să exercite în acest stat membru toate căile de atac disponibile, pentru a preveni în amonte o astfel de încălcare.

Cu privire la a treia întrebare, Curtea a hotărât că art. 14 din Directiva 2004/48 trebuie să fie interpretat în sensul că se aplică cheltuielilor de judecată efectuate de părți în cadrul unei acțiuni în despăgubire introduse într-un stat membru pentru repararea unui prejudiciu cauzat de un sechestrul aplicat în alt stat membru, având ca obiect prevenirea încălcării unui drept de proprietate intelectuală, atunci când, în cadrul acțiunii în despăgubire respective, se pune problema recunoașterii unei hotărâri pronunțate în acest alt stat membru, prin care se constată caracterul nejustificat al sechestrului menționat.

Întrebările formulate de instanța de trimitere sunt pertinente, iar hotărârea pronunțată în această cauză prezintă o importanță deosebită și este de actualitate și în regimul instituit de Regulamentul (UE) nr. 1215/2012, care preia identic reglementarea referitoare la motivul de refuz de recunoaștere, dacă recunoașterea este vădit contrară ordinii publice, la lit. a) de la alin. (1) al art. 45. Prin această hotărâre, Curtea de Justiție își reafirmă poziția exprimată în cauza C-302/13, *flyLAL-Lithuanian Airlines*, în care a stabilit că, pentru a respecta interdicerea revizuirii pe fond a hotărârii pronunțate în alt stat membru, atingerea respectivă ar trebui să constituie o încălcare gravă, vădită a unei norme de drept fundamental în această ordine juridică.

6. Regulamentul (CE) nr. 44/2001 al Consiliului din 22 decembrie 2000 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială. Recunoașterea și executarea măsurilor provizorii și de conservare. Anularea deciziei inițiale. Menținerea cererii de decizie preliminară. Nepronunțare asupra fondului

(CJ, Ordonanța din 5 iunie 2014, cauza C-350/13, Antonio Gramsci Shipping Corp., Apollo Holdings Corp., Arctic Seal Shipping Co. Ltd, Atlantic Leader Shipping Co. Ltd, Cape Wind Trading Co. Ltd, Clipstone Navigation SA, Dawnlight Shipping Co. Ltd, Dzons Rids Shipping Co., Faroship Navigation Co. Ltd, Gaida Shipping Co., Gevostar Shipping Co. Ltd, Hose Marti Shipping Co., Imanta Shipping Co. Ltd, Kemer Navigation Co., Klements Gotvalds Shipping Co., Latgale Shipping Co. Ltd, Limetree Shipping Co. Ltd, Majori Shipping Co. Ltd, Noella Maritime Co. Ltd, Razna Shipping Co., Sagewood Trading Inc., Samburga Shipping Co. Ltd, Saturn Trading Co., Taganroga Shipping Co., Talava Shipping